

BAJAI FÜGGETLEN ÚJSÁG

POLITIKAI HETILAP

A bajai függetlenségi és 48-as párt hivatalos közlönye.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség: Főtér 434.
Kiadó: ifj. Wagner Antal
könyvkereskedő.

Felölős szerkesztő:
Dr. Szirmai Vidor
ügyvéd.

Főszerkesztő:
Dr. Reich Aladár
ország. képviselő.

Főmunkatársak:
Dr. Nyiraty János
Dr. Valentin Emil

Előfizetési árak:
Egész évre 6 kor. Fél évre 3
kor. Negyed évre 1.50. Egyes
szám ára 12 fillér.

Szükség törvényt bont.

Ezt az ismert közmondást harsogta el a Széll-kabinet félhivatalos citerája a „Magyar Nemzet” karácsonyi számában. Nem kevesebbről ad ugyanis hírt, mint hogy a Széll-kormány az esetre, ha Magyarország és Ausztria közös ügyeit bizonyos akadályok miatt nem lehetne intézni, kész egy szükségtörvénnyel a közös viszonyt továbbra is épségben tartani. És ezzel egyszersmind lerántotta a leplet a Széll-kormányra e kérdésben tanúsított habozó, titkolódzó viselkedéséről és feltárta valahára a kormány valódi akaratát, igaz célját és szándékát a gazdasági szövetséget illetően. Meggyónt tehát végre a Széll-kabinet a karácsonyi ünnepekre, meggyónta bűneit, amik lelkét már oly régóta nyomták és amikről mindeztideig nem mert szint vallani. Most már tisztán, világosan látjuk, hogy Széll Kálmán tudni sem akar hazánk gazdasági önállóságáról, most már tudjuk, amit eddig csak sejtettünk, hogy Széll Kálmán és kormánya a végletekig fognak elmenni a gazdasági kérdések közössége érdekében. Készek egyik alap-törvényünkön, az 1867-iki kiegyezési törvényen is részt ütni, ha kell, egy *szükség-törvény* alkotásával.

Már maga a név is, szükségtörvény

oly rémes világításba helyezi a kormány által szándékolt kibuvó alkalmazását, hogy önkénytelenül eszünkbe jut az osztrákok 14-ik §-a. az u. n. szükség-paragrafus, mely szakasszal az osztrák alkotmány egyszerűen kiforgatható egész mivoltából. És ha nem is azonos céllal szándékozik a Széll-kabinet szükségtörvényt alkotni, mindenenesre nagy a hasonlatosság a szükség-paragrafus és a tervbe vett szükség-törvény között. Mert ha figyelembe vesszük, hogy a kormány egy sarkalatos *alap-törvényünk* kiforgatására célzó szükség-törvényt akar megszavaztatni, az nagyon sok vonásában hasonlatos az osztrákok szükség-paragrafusához. Alaptörvényeink mint nevük is mutatják, a magyar állam alkotmányának alapját képezik. Alaptörvényeinken nyugszik állami létünk hatalmas épülete, mely rezegni, inogni fog, mihelyt az alapokat megbolygatják, helyükből kimozdítják.

Legfontosabb alap-törvényeink közé tartozik pedig kétségkívül az 1867-iki évi kiegyezési törvényünk Ausztriával. Ha tehát kormányaink ilyen sarkalatos törvényeket akarnak holmi szükség-törvények hozatalával megbontani, az könnyen megdöntésére vezethet annak az alkotmánynak, melynek a kiegyezési törvény egyik alapját képezi. És ezzel el-

jutottunk a szándékolt szükség-törvénynek az osztrákok szükség-paragrafusához való testvéri hasonlatosságához. Nagy és könnyen végzetessé válható hibára készül tehát a Széll-kabinet, megfontolás hiányában, fej nélkül megy neki egy alap-törvény megbolygatásába és nem gondolja meg, hogy itt nem közönséges törvénnyel állunk szemben, hogy itt nem egy sommás vagy bagatell törvény módosításáról van szó.

A Széll-kormány szándéka pedig annál elítélendőbb ez esetben, mert az 1867-iki évi kiegyezési törvényt *nem Magyarország, hanem Ausztria érdekében* akarja módosítani. Még megbocsátható volna, ha egy alaptörvényünkön végszükségből, *a magyar állam érdekében* óhajtaná a kormány részt ütni. De itt félremagyarázhatatlanul Ausztria előnyeért, jóléteért és boldogulásáért akarják kiegyezési alaptörvényünket megingatni.

Tudjuk ugyanis, hogy az 1867-iki évi kiegyezési törvény értelmében, Magyarország csak az *alkotmányos* Ausztriával szerződhetik, gazdasági ügyeit illetően, tehát csakis akkor, ha Ausztriában az alkotmány épségben van, ha Ausztriában alkotmányos úton hozzák a törvényeket. Tehát Magyarország, nem szerződhetik Ausztriával akkor, ha itt az alkotmányosság szünetel. Ez az 1867-iki

TÁRCA.

Újévi dal.

Ajánlva egy bizonyos mameluknak.

Be keserű, savanyú a vadalma,
Oda van már a mameluk hatalma,
Olykor-olykor csak a primás hegedül,
Húzhatja már keservesen egyedül.

Kontrás, brácsás, klárinétos áll odább,
A vén brúgós földhöz csapja vonóját,
Széled a had, a bandának hűlt helye,
Annál nagyobb a mameluk keserve.

Ne sirj, ne sirj, bús mameluk, zokogva,
Bánatodat szived most ne zokogja;
Hogyha voltál jobb hazafi valaha:
Látnod kell, mint jó fel a hon csillaga.

Veszendőben — hej, pusztúl a vén osztrák,
Maholnap már frakkját, klakkját szétoztják;
Csak a magyar zászló fog majd lengeni,
Isten keze fogja azt már lengetni.

A magyarok istenéhez térj meg hát,
Szeresd szülőföldedet és a hazát,
Lépj bátran a függetlenség útjára
Hisz ott nyíl a honfi erény virága.

Vedd kezébe — azt a zászlót emeld fel,
Melyet eddig néztél gyilkos szemekkel,
Hármas színe jelképezi, mi magyar,
Mit a nemzet óhajt, remél és akar.

Légy igazán magyar ember és nemes,
Hiuságból kitüntetést ne keress,
Kitüntetést csak az nyerhet — tudod azt
A ki minden jót és dícsőt megakaszt.

Légy igazán magyar ember s hazafi,
Merjen végre szived s lelked akarni,
Ne hajts térdet, ne hajts fejet, mint gyáva,
S beesülni fog szülőfölded polgára.

Kigyósi G.

Tizenhatéves leányok.

Nem szeretem a tizenhat éves leányokat!

Nem azért nem szeretem, mintha nem volnának valamennyien bájosak és üdék, vagy mintha nem volnának elragadóan kedvesek, hanem azért nem szeretem őket, mert minden foglalkozás között a gyermekkertészet a leg-hálátlanabb.

S ki tagadná, hogy egy tizenhat éves leány még gyermek, ha mindjárt kitünően végezte is el a felsőbb leányiskolát?

Pedig mihelyt elvégezte, nyomban bevezetik a világba. S ő szépnek látja azt a világot már az első pillanatban. Annyira szépnek, hogy egyszerre akarná keblére ölelni az egészet.

Mihelyt pedig a leány ölelni akar, már baj van. Nem kisebb a baj annál, hogy az a tizenhat éves leány már szerelmes. Igen! Szereti a világot. Szereti szüzi szeméremmel,

gyermekes hiszékenységgel, odaadóan, forrón, igazán és szereti millió félszégével, hiru ragyogásával együtt.

Már pedig nem tanácsos idegen emberbe szeretni. A világ meg, akárhogy szépiteném is a dolgát, teljesen idegen ember egy eléje toppanó tizenhat éves leány előtt. Idegen, mert csak a leányt mutatják be eredeti mivoltjában a világnak, de viszont a világot csak előnyösebb oldaláról megpillantva ajánlják az apró kisasszonyka kegyeibe.

Ezért nincs jól a földön elrendezve, hogy a tizenhat éves leányok mindjárt szeretnek és hogy legelőször a világot szeretik. Az igaz, hogy a világ is csalja meg őket legelőször, de ez nem képezhet enyhítő körülményt. Mentőségük az lehet, hogy ez a szerelmük nem tartósabb a kezdő primadonna lámpalázánál, melyet már az első melegebb tapsvihar is elsöpör.

A világnak nevezett nagy komédiában olyanok a tizenhat éves leányok, mint a kezdő primadonnák. Örülnek a tapsnak, fogékonyak a habitüek udvarlásával szemben s nyomban hangolva vannak komoly szerelemre. De első szerelmük még egyre kísért, akár csak a már egyszer leküzdött lámpaláz.

Mikor már a világ szerelme nem kísért, akkor valamelyik táncosukba szeretnek bele

törvény egyenes negatívójával volna azonos.

A Széll-kabinet azonban ezzel mitsem törődik, kényelmesebbnek tartja a gazdasági közösséget fenntartani, ha török, ha szakad. Kimondja ugyanis félhivatalos szócsövén, hogy az esetben, ha Ausztriában a belső bajok miatt a népképviselést képtelen a munkára, vagyis a „gépezet működésében zavarok állnak be“, akkor Magyarország szükség törvénnyel segítsen az osztrákok alkotmány nélküli állapotán. Vagyis hozzon Magyarország egy olyan törvényt, mely kimondja, hogy az 1867-ik törvényben lényegileg felállított „alkotmányossági“ feltétel nem szenved változást akkor, ha Ausztria a belső zavarok miatt képtelen az alkotmányos munkára és hogy ennek folytán Magyarország nyugodtan szerződhet Ausztriával, mert ha itt az alkotmányos működés szünetelne is, Ausztria továbbra is alkotmányos marad. Már most kérjük, vajjon az alkotmányos munka szünetelése nem egyértelmű-e az alkotmányosság hiányával? Ehhez magyarázat egyáltalában nem szükséges. Itt a laicus szem is legott észreveszi, hogy a Széll-kabinet az 1867-iki *kiegyezési törvényt csak Ausztria érdekében* akarja megkezdni, és végleg utját akarja vágni annak, hogy a kiegyezési törvényben világosan megnyílt önálló vámterület jogállapota bekövetkezhesék.

De a midőn ilyen merénylet intéztetik a kiegyezési törvény ellen, a midőn önálló gazdasági létünk reménysugara eleve is elhomályosítottatik, bizton hisszük, hogy nem csak a függetlenségi párt, hanem még a szabadelvű párt nagy többsége is tiltakozni fog a szükség törvény keresztülvitele ellen.

Dr. Sz. V.

A tisztelt Közgyűlésből.

Nini — mondja szombat délután a város házában őrt álló egyik hajdú a másiknak: — mintha kicserélték volna a városatyákat s a közönséget, olyan sokan gyülekeznek. Öregapám, ki kisbíró volt Dautován, még bucsú napján sem látott ennyi népet. Igaza is volt, mert bár senki sem mondotta, mégis mindenki érezte, hogy az ülés a szokottnál érdekesebb lesz. Csak a jó öreg Náci bácsi nem látszott semmiről sem tudomást venni, ő megszokta, hogy a közgyűlés jegyzőkönyveit előre írja le; most is azt cselekedte a polgármester előszobájában, nem gondolva a fölötte tornyosuló fellegekre, melyek azzal fenyegették, hogy neki azt a jegyzőkönyvet még egyszer kell leírnia.

A közgyűlési teremben kezdenek gyülekezni. Először telt meg a karzat. Mindenki iparkodik ott jó helyet magának biztosítani, mivel csak most látszott meg, hogy bizony a krusevljai község házához is kicsi volna. Szidják is a karzaton az építőit s nem egy hang hallatszik, hogy biz azért a sok pénzért máskép is lehetett volna a városházát megépíteni.

Magyar Andris pléh — bános polgártárs szeretne egy székre szert tenni, de nem sikerül. Az öreg Mérei bácsi, Stökl Ferencz, Sziklay, ujonnan választott városatyák, csak a karzatról gusztálhatták ki nagy kíváncsian jövő helyüket, míg Tiprovácz Péter, most már Szilágyi Sándor nélkül is feltalált a karzatra, ő is tanulni akar, hátha január 16-tól kezdve ő is városatyája lesz. Nem is adná oda ülőhelyét egy fényezett kétajtajú chiffonnier-ért.

A terem is kezd élénkülni, csak ketten-hárman vannak a baloldalon. A polgármester nézi a hőmérőt, 15° Reau-

mur. Lesz még melegebb is itt, gondolá és leparancsolá a további „befűtést“.

Nini mi ez? szörnyűködik a karzat. Bruck, Hermann, Koller a baloldalon foglalnak helyet és közrefogják az első sorban ülő Dreschert és Valentint. Talán csak nem lettek ezek az urak ilyen hamar balpártiak. Egyre szállingóznak a többi városatyák és a befentesek a kis termen át jönnek, mivel természetesen előbb a főispánnál kell legalázatosabb hódolatukat bemutatni, aztán befentesnek nem is chic máshol bejönni, mint a kis termen, mert már ez is egy fokkal nagyobb urrá teszi őt, mint más közönséges halandót, ki a főbejáratnál lép be.

Egyszerre mozgás támad, mindenki elfoglalja helyét, a főispán jön a tanácsossal. A tárgysorozat előtt négy jóra való munkásnak osztja ki a minister által adott emlékkiratot és 50 forintot a főispán. Itt van — mondja — 50 forint és a minister sajátkezű aláírása Csilit az egyik munkás csöndesen mosolyog bajusza alatt, azt gondolva, hogy a másik ötven pengő is érne neki annyit, mint a minister sajátkezű aláírása.

A tárgysorozat első pontja a polgármesteri jelentés a közigazgatás állapotáról. Finom állapot, nagyszerű állapot, gyönyörű állapot, békés állapot. Nem is lehet jobb — mondja a jelentés. Mi a csuda? Evetovics úr nem látja olyan rózsásnak az állapotokat, kezdi ám a bűnyók szénájának húzóit ő is ostromozni. Kifogásolja a közrendet s közcsendet és ajánlja, hogy a korcsmárosoktól vonják meg az engedélyt, ha nem fékezik meg a mulatozókat. Talán ellenzéki babérokra áhítozik — mond az egyik Nem — mondja a másik — a ravasz összebeszélte a főkapitánnyal, hogy a rendőrséget megszaporsítsák. Ne bántsák a korcsmárosokat, dörögnek feléje Borkovits és Ruzs honatyák, kik mindketten korcsmárosok.

a tizenhat éves lányok. Nem tudom ugyan elképzelni, hogy hogyan lehet egy olyan embert szeretni, a ki táncolni szokott, de azt a szerelmet már komoly szerelemnek tekintem, mert hiszen akárhányszor házasságról tudnék beszélni, amely nem az égből, hanem a bálban köttetett. Már pedig a házasságok komoly dolgok, ha végeredményükben nem a drámák, hanem a vigjátékok, operettek, vagy éppen a bohózatok közé sorakoznak is.

Valóban csak a házasságokat megillető komolyság gátolhatja meg abban, hogy a tizenhat éves leányoknak a második négyes, vagy a szupé-csárdás alatt megnyilatkozó szerelme ellen agitálják, ha egy tizenhat éves leány házasságát komolyan tudnám venni. De nem tehetem, mert tizenhat éves leány nem való még komoly szerelemre. Hiszen a szive alig fordult még el bábujától, a melyet — ha csak akkora kiadásban is, mint a kis újjam — mindig gyöngéden vesz elő a hosszú szoknyája zsebéből, valahányszor egyedül van. Becézgeti azt a porcellán bábút, reá mosolyog a festett arcára s ha meglepik gyermekes szórakozása közepette, hát olyan zavarba jön, mint egy tizenkilenc éves leány, ha szemben találkozik a papájával, mikor valamelyik apailag kikoszorózott imádójával sétál a korzón.

Aztán meg, ha a szivét kutatjuk egy tizenhat éves leánynak, olyan az, mint a tavaszi verőfény. Tiszta, ragyogó. Poézisra, érzelemre hangol, de erejét megtöri a leg-

első báránnyel, nem marad belőle egyéb, mint a nálunk felhangolt érzelem, a bennünk fölkelte poézis. Ennek a poézisnak pedig csak a legritkább esetekben marad meg a kacagó lírája, mert ez a poézis többnyire csak keserű szerelemlől, csalódásról dalol. A tizenhat éves leány szive pedig — mihelyt elszökött a báránnyel — újra ragyog, újra dobog, de már nem nekünk és nem értünk. Nem volna igazam, ha azt akarnám bizonyítani, hogy a tizenhat éves szivek nem állandóak a szerelemben, mert ellenkezőleg, nagyon is állandóak. A szerelem: az megmarad, az ideálok változnak csupán.

S mégis megtörténik, hogy tizenhat éves leányok mennek férjhez. Ez olyan hiba, amely fölött csak akkor csodálkoznom, ha nem ismerném a férfiakat. De tudom róluk, hogy önzők ők valamennyien. Megszeretnek egy tizenhat éves leányt, feleségül veszik azért, hogy lecsókolják arcának üde hamvát, szűzi ajkának mézét; hogy csak egyedül hallgathassák édesen csengő kacagását; hogy bizonyossá tegyék még csak alig-alig kezdődő sejtéseik felől; és hogy — ennyi idill után — egy tizenhat éves feleséggel szolgáltatassák fel maguknak a megszokott hirtelen szőke kapucinert.

Lehet, hogy az a csésze ebédutáni világos kapuciner így sokkal édesebb, mintha a pincér szervirozná; de ez még kevés ok arra, hogy egy tizenhat éves leányt kiragadjunk érte, leányos ábrándjainak szinpompás vilá-

gából, amelyet neki sem meg nem őrizhetünk, sem vissza nem szerezhethetünk többé. Pedig az a tizenhat éves babafeleség, akár mennyire elfoglalja is a férje, gyakran unatkozik. Ilyenkor mindig leányábrándokon mereng s a gyermekasszony férje mindenre gondol inkább, csak arra nem, hogy a kis menyecske — merő unalomból — összehasonlításokat csinál, amelyek nem ritkán a leányábrándok javára ütnek ki. Igen a tizenhat éves asszony visszavágyik a leányságba s megsiratja hűtlenül elhagyott porcellánbábút, köztük különösen azt az egyet, a melyeknek még a kezeit is mozgatni lehetett.

Nem-e hallatlan önzés kell ahhoz, hogy házassággal korlátozzuk egy tizenhat éves leány vágyait, hogy elvegyük egy édes gyermektől bábút csak azért, mert meg van írva, hogy nem jó az embernek egyedül lenni?

S ezt az önzést, melyet férfiak szépitgetve szerelemnek hívnak, szerelemnek tartják a tizenhat éves leányok is. Nem-e gyermekesen naiv ez a föltevés? Pedig ez a naiv hit a közvetlen oka annak, hogy a tizenhat éves leányok férjhez mennek.

Ha azután a tizenhat éves nagysága férje véletlenül éppen a kamaszkodás léha korát éli s valamelyik üres órájában úgy találja, hogy az a kis barna grizett, akivel naponta szembe jön a korzón, csinosabb, ingerlőbb a feleségénél, akkor nyomban unatkozik otthon, kiállhatatlannak találja az előbb még imádott angyalt, kritizálja az ebédet, elengedi a délu-

Valenlin is szót emel a korcsmárosok mellett, kijelenti, hogy nem lehet a polgárok jogait megnyirbálni, nem lehet például az öreg Leucukot rendőri teendőkkel megbizni.

A tárgysorozat 8-ik pontjáig szépen kifogástalanul folyik az ülés, egy ellenvetés sem hallatszik. A főispán mosolyog, a tanács mosolyog, a mamelukok mosolyognak. Fél óra múlva kész lesz a tárgysorozat, s úgja oda a főispán a polgármesternek és azzal a legnagyobb flegmával kezd a 9-ik és 10. pont átugrásával a 11. és következő pontokkal foglalkozni. Kérem főispán úr, — kezdi Valentin — talán méltóztatnék előbb a 9-ik pontot elővenni. A főispán felkapja fejét, mi az? ki háborgat, mit akar? kérem a bizottsági tag urat, kérem méltóságodat. Csengetés, zúgás, bűgás, a nagy mameluk tábor megmozdul, kiabál, lárma, zaj! Végre is lecsendesül a vihar s kitűnik, hogy csak elvi kérdéstről van szó, hogy olyan tagok ne válaszszanak, kik nem választhatók. Az első vita megindul, magyarázzák a törvényt ide oda. Végül is a többség Valentin indítványát leszavazza s most már kíváncsian várjuk, hogy a minister melyik álláspontot foglalja majd el. Ezután felfüggesztik az ülést. Szünet közben is zúgnak a honatyák igaza van Valentinnak, nincs igaza kiáltják vegyesen. A közgyűlés jogait akarják csorbitani, dörgi Bernhart dr. Alföldi Bélának, ki erre zwickkerét leveszi, hogy jobban lássa a beszélőt, mert azt mondják róla barátai, hogy zwickkerrel a kávécsészét sem találja meg.

Ismét megnyílik az ülés. A 23-ik pontig ismét minden csendben tárgyalatnak, tudomásul vétetik és elfogadtatik. De alig hangzik el a tanács javaslata, hogy kinek adják az új városi közkórház építését, feláll Ladányi. Hárompróbás, kipróbált régi mameluk, jó szónok tüzzel, temperamentummal

táni kapucinert és siet a korzóra, hogy találkozzék azzal a barna grizzel. A férj vervevel kurizál, a tizenhat éves nagysága pedig a háttérben sir, mint sirt ezelőtt néhány hónappal, mikor az öcsöcsé betörte a hajás bábujának a koponyáját.

Nem szeretem ugyan a tizenhat éves leányokat, de azért mégis érzek irántuk annyi melegséget, amennyi elkerülhetetlenül szükséges ahoz, hogy a férjhezmeneteltől óvjam őket. Hogy ezt a célot meg sem közelítettem, azt onnan tudom, hogy a tizenhat éves leányok is csak olyanok, mint a többiek, akik minden teóriát felednek, mihelyt megmozdul bennök a szív. De mindegy! Én megtettem a kötelességemet, akár a mór; mehetnek is, akár a mór, ha nem akarnám még indokolni, hogy voltaképpen miért is nem szeretem hát a tizenhat éves leányokat.

Megmondom! Egyszer valamikor magam is szerettem egy tizenhat éves bájos szőke angyalt. Nem is volt még egészen tizenhat esztendő, de azért nagyon tudott szeretni. Hiába mosolyognak, én voltam az első szerelme, mert még nem vezették be a világba.

Nagyon szerettük egymást s mégis boldogtalan lett a szerelmünk vége. Mikor egyszer tizenhat éves lett, váratlanul máshoz ment nőül, pedig egy félévvel azelőtt járt a felsőbb leányiskolába.

Ez a régi eset az oka, hogy még ma is csak tizennyolc évtől felfelé tudom szeretni a leányokat.

beszél. Először is ősi szokása szerint mutatóujjával háromszor végigsimítja orrát s aztán kezdi ütni a tanácsot. A pesti cégnek kell kiadni a vállalatot nem a bajainak, mondja, mert a bajai pár ezer koronával drágább. Csekélység — kiált közbe Dr. Fehér honatyja. Önnek csekélység, mert van földje, szőleje, erdeje, most is vagy négy tiszteletbeli állást visel, de nekem nem csekélység — vág vissza Ladányi, aki végre elárul egy nagy titkot a közgyűlésnek, hogy a kórházi tervezetben nincs a tüdőbetegeknek külön termük és ő 6000 koronáért az összes tüdőbacillusokat kiirtja. Ő is hive a bajai iparosoknak, negyven éve már, hogy Baján borotválkozik stb. stb. Szutrély, Hegedüs helyeslőleg bólintgatnak. Mozog a karzat. Ej minnek szavaztam a kormánypártra — sopánkodik Mátyai Miska; minek szöktem Almásra, búsul Müller Antal, Manhold Gyula, még a kormánypárt fog bennünket, bajai iparosokat leszavazni.

Nem hagyhatta ezt szó nélkül az ellenzék. De biz nem engedjük a mi iparosainkat! Büszkék lehetünk, hogy bajai vállalkozónk van, bajai iparosokkal végez-tethetjük a munkát. A bajai iparos könnyebben ellenőrizheti a bajai vállalkozót — mondja Valentin. Majd ellenőrzi a építészeti bizottság, — vág közbe csendesesen a polgármester Micsoda építészeti bizottság? Van-e benne két építész, három szakértő? pattog vissza a függetlenségi párti alelnök. A legdrágábbat akarják, kiált közbe Ladányi. Ez a második titok, amit elárult — replikázik vissza Valentin, mert a teremben senki sem gondolta azt, hogy az ellenzék azt akarja. Végül köszönetet szavaz Ladányinak a titok elárulásáért és ajánlja, hogy kérjen reá patenst mert, ha 6000 koronáért egy városban az összes tüdőbacillusokat kiirtja, ő lesz a leggazdagabb ember a continensen.

Nem hagyhatta ezt szó nélkül Herman. — Nem kell a tüdőbacillusokat így kigúnyolni, vettem ezek ellen olyan féli kabátot az idén, amit te is megbámultál. A tanács javaslatát pártolom egyébként én is, de nem azért, mint te, hanem, mert a pesti cég leakarja szorítani a bajai iparosok munkáit. — Igaza van, helyes kiáltja az ellenzék is, jobboldal is.

Következik a szavazás. Szegény Weisz Nándor inkább a nyelvét akarta elharapni, mint kimondani, hogy a Tanács szótöbbséggel hozta határozatát. Ezt szavazás előtt még előre kellett neki bocsájtani Hasztalan volt, a tanács javaslata fogadtatott el Ellene szavazott a polgármester, Szutrély és a három próbás klubb. Mellette a kormány-pártiak egy jó része s az ellenzék.

Az egész teremben legjobban bántotta Rimler jegyzőt, hogy a tanács két véleményen volt. Ez volt az oka a nagy vitának gondolá, s addig mérgeződött, míg végre rosszul lett, úgy hogy kikellett mennie a teremből és addig vissza sem jött míg egy jó csomó pontot el nem referáltak. Nézem, hogy milyen diadalmas arccal jön be. Ez valamit kifundált gondolám S csakúgyan, mikorra az ő referációjára került a sor, felolvasta, sem hozzászólást, sem főispánt meg nem várva kimondta rögtön, hogy az indítvány tudomásul vétetett, elfogadtatott, megadatott stb.

Megnevettette vele a honatyákat és

ezzel a maga pártjára hódította. Gondolta is a főispán, hogy ezentúl sok fogas dolgot fog Rimlerre signálni, nem is lesz akkor vita.

Nem is volt több vita azután, a többi tárgysorozat és pont vita nélkül ment keresztül. Végül a gymnaziumi igazgató a közgyűlés nevében boldog újévet kíván a főispánnak. A főispán viszonzta s reményli, hogy a pártok a jövőben conciliánsak, türelmesek lesznek egymással szemben. A kormány-pártiak azt mondták, ez az ellenzéknek szól, az ellenzék pedig azt, hogy a kormánypártnak. Aztán mindenki meglegedetten hazaszállingózott. A főispán is nagyon csodálkozott. Hiszen ez az ellenzék milyen tárgyilagos. De furcsa is volt ez az ülés: a Tanácsot az ellenzék pártolja és a leg-hivebb kormány-pártiak ütik. Jó lesz erről egy kicsit gondolkodni! — n.

Olvasóinkhoz!

Lapunk a „Bajai Független Ujság“ rövid pályafutása után elért második évfolyamához. Ami fennállásának tartamát illeti, aránylag csekély multat hagyott e lap maga mögött, de tekintve a városban nemrég lezajlott nagyfontosságú politikai eseményt, melynek jegyében született és tekintve a fényesen kivívott függetlenségi eszmét, melynek erején napról-napra növekedik, bizvást elmondhatja magáról, hogy rövid léte dacára is nagy multra tekinthet vissza.

És a „Bajai Független Ujság“ miként eddig, úgy a jövőben is a független magyar állameszme szolgálatában marad, annak megvalósítása képezi legfőbb ideálját, annak kivívásáért küzd továbbra is lankadatlanul.

Szívós kitartással fog a „Bajai Független Ujság“ ezentúl is a városi közigazgatás működése felett örködni és ha kell, a mindig tárgyilagos, de szigorú és igazmondó kritikától sem riad vissza.

Irányító, vezető előharcosa marad e lap Baja város jobb sorsra érdemes polgárságának haladásra, fejlődésre törekvő munkájában. Mindig szíven hordja, melegen ápolja a város ipari, kereskedelmi, gazdasági, kulturális érdekeit.

Ezek mellett a „Bajai Független Ujság“ ezentúl is élénk és változatos hírovtatra, előkelő, választékos szépirodalmi tartalomra fog törekedni.

Teljes bizalommal fordulunk tehát a második évfolyam küszöbén városunk hazafias polgárságához és bizton hisszük, bizton reméljük, hogy az eddig táplált rokonszenvet, a második évben sem vonja meg tőlünk.

A „Bajai Független Ujság“ előfizetési ára:

Egész évre 6 K - f
Fél 3 K — f
Negyed évre 1 K 50 f
Egy szám ára 12 fillér.

Baja, 1901. december 28.

A „BAJAI FÜGGETLEN UJSÁG“ szerkesztősége és kiadóhivatala.

HIREK.

A bajai függetlenségi és 48-as párt újéve.

A bajai függetlenségi és 48-as párt imponánsan ünnepelte meg újesztendő napját. A párt-hívek elsőben Drescher Gyula pártelnök lakásán jelentek meg tekintélyes számmal dr. Nyiraty János alelnök vezetése alatt, aki a

következő üdvözlő beszédet intézte pártunk vezetőjéhez:

Igen tisztelt Párt-Elnök ur!

Kedves barátunk!

Mikor a gondos, a lelkiismeretes kereskedő az év végével könyveit lezárja, akkor számat vet az elmúlt év eredményével és tisztába hozza azt, vajjon nyereséggel vagy veszteséggel működött-e egy év alatt.

Mikor mi, a Kossuth-párt tagjai az elmúlt év eseményeivel leszámolunk, mikor a magunk részéről lezárjuk Baja város 1901. évi főkönyvét — e város annálszáma egy évi kötetét, örömmel, megelégedéssel tekintünk a múltba vissza és önrztes büszkeséggel konstatáljuk, hogy munkával, fáradozással, izgalommal teljes volt ez az év, de nem maradt el a siker sem — elértük azt, amit a polgárok szíve, lelke éveken át oly vágyva óhajtott s ami lelkesült küzdelmünk célja volt.

És mikor eltölt bennünket a megelégedés, a büszkeség érzése, akkor kell, hogy a hála ellenállhatatlanul feltörő szavai csendüljenek meg ajkainkon, hogy köszönetet mondjunk neked, kedves elnökünk azért a pártatlan odaadásért, azért a fáradhatlan kitartásért, azért az ernyedetlen buzgalomért, melylyel ügyünket bölcs vezetéssel diadalra segítetted.

Engedje a mindenható, hogy ez az év eredményeiben oly áldásdús legyen, mint az elmúlt; és legyen ez az új év reád és szeretett családodra nézve a boldogság kiapadhatlan kutforrása. Az Isten sokáig éltesen.

A lelkes szavak elhangzása után Drescher Gyula pártelnök bensőségteljes beszéd keretében köszönte meg pártjának iránta tanúsított tiszteletét és továbbra is biztosította hathatós munkálkodását a párt céljainak és a város jövőjéé boldogulásának érdekében.

A pártelnök lakásáról az üdvözlő párthivők Dr. Reich Aladár orsz. képviselőt keresték fel, akinél Drescher Gyula tolmácsolta a párt szerencsekívánatait a következő szavakkal.

Nagyságos képviselő úr!

Kedves barátunk!

A szeretet, a közbecsülés adója az, amit elsősorban az évforduló alkalmával színed előtt leróni akarunk, hogy kifejezésre hozzuk a bajai függetlenségi és 48-as pártnak személyed iránt tanúsított meleg ragaszkodását, hódoló tiszteletét és körülrajongó rokonszenvét. A barátság, a vonzalom képesai teszik szorossá mindenekelőtt közted és pártod minden egyes tagja között az együttérzést, amelynek folyományaként helyeztük beléd rendíthetetlen bizalmunkat, szebb jövőnk hitét, jobb sorsunk reményét. Oszatlan bizalommal tekintünk tovább is úgy a magyar haza, mint választókerületed érdekében kifejtendő munkásságod elé és kérjük a Mindenhatót, hogy törekvéseidet ebben az esztendőben ép úgy mint még számos éven át áldás, siker koronázza, hogy még számos évig tartson meg friss erőben úgy hazád és szülővárosod, mint a te magad öröme, boldogságára!

Utána Dr. Reich Aladár orsz. képviselő a következőkben válaszolt:

Szeretett elvtársak!

Kedves barátaim!

Azt a melegségtől áthatott szerencsekívánalmat, amely az imént a bajai független és 48-as párt elnökének ajkán elhangzott, azt a tiszta szeretetet, önzetlen barátságot, mely személyem iránt oly közvetlen módon megnyilatkozik, lelkem mélyéből köszönöm és még fokozottabb mértékben viszonzom azt tinétek. A szeretet, a barátság, a rokonszenv az, amit pártelnökünk a ti nevetekben elsősorban tolmácsolt, a szeretet, a barátság, a rokonszenv az, a mire nekem mindenképp fölött szüksegem van.

Ami a virágnak a napfény, ami a madár-

nak a szabad lég, ami a zöldelő vetésnek a májusi eső: az nekem a ti szeretetetek, a ti ragaszkodástok. Ez adja meg nekem az erőt a tethez, az önbizalmat a munkához; ebben van az én politikai életemnek jogcime, de biztosítéka is.

S ha ennek a bennünket érzelmekben egybeforrasztó kölcsönös szeretetnek jegyében kezdjük meg az évet, nem kell félni attól, ami egy negyed századon át mindig bekövetkezett: hogy az új esztendővel született reményeink és vágyaink bölcsőjének fájából az év végén koporsót faragtunk s az évvel együtt benne temettük el a letört reményeket az elhalt vágyódásokat.

Legyetek meggyőződve, kedves barátaim, hogy a ti szereteten, barátságon alapuló bizalmatok nekem hatalmas tetterőt kölcsönöz, legyetek meggyőződve, hogy ezzel a hatványozott tetterővel a haza, a város és a ti javatokra, boldogságtokra, fogok mindenkor közrehatni!

A bajai függetlenségi-párt az ünnepség kiégszítéseül Kossúth Ferenczet meglehangú táviratban üdvözölte.

Kossúth Ferencz köszönete. Kossúth Ferencz az orsz. függetlenségi és 48-as párt vezére Dr. Reich Aladár orsz. képviselő és bajai függetlenségi és 48-as párt újévi szerencsekívánatait a következő levélben köszönte meg: *Kedves Barátom! Az új esztendő alkalmából lelkem mélyéből minden jót kívánok neked s pártunk minden egyes tagjának. Hived, Kossúth Ferencz s k.*

Malmok szövetkezete. »Bács megyei vámörli malmok szövetkezete« cím alatt a vármegye területén levő vámörli malomtulajdosok egyesülni óhajtanak, mely célból egy előkészítő bizottság az érdekelteket körlevélben felhívja, hogy 1902. évi január 5-én d. u. 2 órakor Szabadkán a »Pest szálloda« kistermében alakulás végett jelenjenek meg. A szövetkezés célja a malomipar terén tulságig vitt verseny kölcsönös megszüntetése s az örlési díjak rendszabályozása, szóval a malomipar érdekeinek megvédése. Ezen megyei szövetkezet a létesítendő országos malomipar érdekeinek megvédése. Mely szövetkezet a létesítendő országos malomiparhoz fog csatlakozni

A Bajai Polgári Olvasó-Egyesület 1902. évi január hó 11-én könyvtára javára a »Bárány szálloda« nagytermében zártkörű táncestélyt rendez. Belépő-díj: Személy-jegy: 2 kor. Családjegy: 4 kor. Számozott karzati ülőhely: 1 kor. 50 fill. Jegyek előre válthatók: dr. Makray László úr gyógyszerárában és Kollár Á. úr könyvkereskedésében és este a pénztárnál. — Karzati jegyek csupán Kollár Á. úr könyvkereskedésében. — Kezdeté esti 8 órakor.

Lelőtte a mostoha apját. Felső Szent-Ivánon rémes gyilkosság híre riasztotta meg a lakoságot. Páncsics József 20 éves suhanc mostohaatyját, Pékity Ferenczet, agyonlőtte. Már ezelőtt egy héttel eltávozott a háztól második neje, Gergity Rozália s állítólag azt mondta fiának, hogy karácsonyra haza fog jönni, de azt akarná, hogy akkorra férje ne legyen a házban. Anyjának távozta után a fiu revolvert vásárolt és mostoha apjára, aki hívta be őt vacsorálni, kétszer rálőtt, az egyik golyó gyomrát, a másik pedig vékony belét furta keresztül, mindket lövés feltétlenül halálos volt. Az apa betárogott a szobába, mostoha fia, nem elégedvén meg a vérengzést, utána ment és még kétszer rá lőtt. Az apa néhány óra múlva kiszendvedett. Ekkor a fiu bement a közsegházához és jelentkezett a rendőrségnél. Másnap a bajai járásbíróság küldöttei megjelentek a közsegházán, hogy karácsony szent ünnepén végezzék borzalmas munkájukat. A mostoha anya még m ig sem tért vissza a közsegházába. Jellemző a gyilkosra nézve, hogy a vizsgálóbíró előtt kijelentette, hogy a boncolásnál ő is óhajtna jelen lenni; kérése teljesítve is lón s végignézte meggyilkolt apja tetemének boncolását.

Megmérgezte magát. A főgymnasium volt pedellusa már hosszabb ideje betegeskedett.

A mult héten megtudta, hogy betegsége gyógyíthatatlan. Ez a tudat annyira elkészerítette a boldogtalan embert, hogy mérget ivott és rövid kínos szenvedés után meg is halt Flórián-utcai lakásán. A szerencsétlen ember iránt városszerte nagy a részvét.

A baja-báttaszéki hidról. A »Gazdasági lapok« vasárnapi számának vezércikke a következőket írja: Egy kellemes hírről tudunk beszámolni. Ennek is bizonyára csak örülhetnek a gazdák s főleg a délirészek gazdái. Ez a hírnk arról szól, hogy most vegre komolyan előtérbe lépett a baja-báttaszéki dunahíd megépítése s a kereskedelmi kormányzat eltökélt szándéka ezt a hidat a legközelebbi jövőben megcsináltatni — az évtizedes országos óhajnak eleget tenni. Nagyon helyes és okos elhatározás ez! Segít ugyanis az általánosan rossz munkás viszonyokon és hihetetlenül sokat segít az alföldi mezőgazdaságon, amelynek terményei így rövidebb és olcsóbb úton is juthatnak a direkte fogyasztó piacokra.

Változás a pénztalvány és cheque feladásnál. »1902. január 1-től kezdve a pénztalvány és cheque feladási osztály elválasztatik. E célból a postát igénybe vevő t. felek felkértenek, hogy a feladásnál az utalvány és cheque befizetési pénzeket elkülönítve szolgáltatassák be.«

Vörösmarty emlékezete.

Irta: Bokor Malvin

Előadták a Budapesti Nőképző Egyesület leánygymnásiumában

JELENET.

Idő: 1855. Alkonyat. Két magyar hölgy és egy gyermek

Első hölgy:

Meghalt a „Szózat“ énekese.

A második hölgy:

Meg, a mi dalnokunk.

Az első:

Ki lángoló és buzditó szavával,
Mely élő tűzként hat lelkünkön által,
A hon felé fordítsa újra lelkünk,
Hol van? hazánknak mindörökre eltűnt.

A második:

Emlékszel-é, a magyar nő mi volt,
Mig lángszavát ő nem emelte fel?
Ingó nád, mely lélektelen hajolt,
S amerre szél fűtt, arra vitte el.
Egy röpke játék, kiesnyes hiúság,
— S mi társaim, feledtük a hazát,
Szívünkbe' hang se védte ősi jussát,
Gondatlan elvetettük szép szavát.
Mi idegen, azt bálványul tekintve,
Hogy hol születünk, elfeledtük szinte,
Nem volt magyar nő többé a hazában.

Az első:

De jött a költő s Isten szólt szájában.
Először fűtt sulyos, intó beszéde,
De utat lelt a nő érző szívébe.
A fájdalom, a szégyen érzetének,
Hogy áldozott hazája ellenének,
Nyomán újon ragyogva ébredett
A régen alvó hazaszeretet.
S Magyarhon női szívre, szóra, nyelvre,
Régi hibájok gyorsan hozták helyre.
Országunk többé nem volt árva hon.

A második:

Szavadra ébred benn' a fájdalom . . .
Oh mért, hogy végső esőndes napjaimra
Látnom kellett, miként teszik a sirba
A nagy apostolt, magyarságunk örét,
Óbenne láttam nemzetünk jövőjét . . .

A gyermek: (az első nőhöz)

Oh mond, miért sírsz?

Az első:

Szegény leánykám, nem tudod, a nemzet,
Ma milyen drága, ékes kincsét veszített;
Ki fog majd téged buzditni, dicsérni,
Még néma gyermekid nevébe' kérni,
Hogy mindig első legyen a haza?

A második:

Térjünk már vissza, jő az éjszaka,
Búval töltöm majd késő napomat,
Vigasztalást már semmin sem lelek.
Szegény Magyarhon, most lett árva csak!
Sötétedik . . . nos menjünk, kis gyerekek!

Az első:

Ne még, ne még! nézd ott kelet felé
Ezüstös fényben csillant meg az ég
S mily csodás nő szállott belőle le,
Hogy ama felhő keble megnyílt!
S hallod az édes, nyájas, halk zenét?

A második:

Ifjúi képzelődés; nem egyéb.
Menjünk!

A gyermek:

Oh nézd anyám, ruhája fénylik!

Az első:

Ezüst sugár vonul felőle édig!
Kezében aranyhúrú nárfá van
És zeng, amíg a légen átsuban . . .
Szellő susog, csodáknak éje van ma!
Oh nézd, mi gyorsan, lengve jő ide!

A második:

Mindenható az Úristen hatalma
S boldog, kinek meg nem rendül hite.

Az első:

Nézd, ime itt áll már az égi nő,
Oh hidd el, a költészet lelke ő:
A Múza.

A Múza:

Fenn születtem,
Fenn az égben,
Égi tisztán, hófehéren.
Szállok, szállok
Le a földre
Csendes éjen.
Kezemben az arany hárfa,
Csillog, mint a holdsugár,
Járok lengve, járok szállva;
Itt vagyok már, nos ki vár?
Arany létrám a nap sugara,
A holdfény ezüst kötelem,
Lakásom a mezők virága,
Játékszerem a szerelem . . .
— Csendes éjen.
Vaj'mi csendül,
Vaj'mi zendül
Fönn az égben?
Olyan hang az, mint száz harangvirágé.
Sóhaj, mint eltűnt lepkeifjúságé,
Mint tűnő szellő halk búcsúszava,
Mint villiének nyári éjszaka . . .
Ki hallja?
Ki érti?
Senki, ha földi,
Mind, aki égi:
A költő, az érti! (A nőkhöz fordulva):
Figyeljete,
Ti hű magyar nők!
Ha meghal a költő, ott fenn a nagy égben
Fény gyúl ki az Isten trónja közelében
És várja a költőt
Az égi sereg.
Én indulok a föld felé
Ezüstös szárnyon,
Ezüst sugáron,
Istenhez vinni, mi Istené.
A lantot Isten adta neki meg,
A lantot, mely fájt, mely gyönyört szerez,
— Mely tompa eszköz más mindenkinek
Az Úrnak adományá ez
S ha meghal a költő,
Eljön a múza a lantért
És viszi az égbe,
Hogy forró arany tűzében égve,
Zengjen örökké fenn a magasban,
— Oly édes halkan,
Mint tűnő szellő halk búcsúszava,
Mint virágsóhaj nyári éjszaka . . .
Nem érti azt más,
Csak angyali lélek:
Ugy zengje hatalmát az ég Istenének;
Mert nagy az Úr,
Nagy és dicső:
A földi lények
Óre ő.
Dicsőség az Urnak, ki éltet szerez!

A második nő:

S a költő sirján búcsúszavad ez?
Az égi lények nem éreznék-e?
S a földi veszteség játék nekik?
Istenhez felviszik mi Istené
És búnkon nincsenek-e könnyeik?

Az első:

Szegény hazánk Magyarhonunk szegény!
Költője, őre sorra elveszett
S velők a hon minden béréen, terén
Együtt vész majd ki a honszeretet.
Mi lesz, ha majd nagy költőnk mind kihalt?
Lesz honfi, ha nem lelkesíti a dal?
Oh mondd, az Isten, ami jó atyánk,
Nem ad örök éltet költőinek!
Mért mér rájuk oly sorsot, mint miránk?
Mért halandók, mint gyarló emberek?
Ki nemzetének lelken szól a dalban,
Oh mondd, a költő mért nem halhatatlan?

A múza:

Kicsinyhitűek,
Nincs mért így zúgolódnotok.
Az Úr a dalmokoknak
Örökös éltet juttatott.

Az első:

Mondd, mért gunyolsz, hisz sirja mellett
[állunk!

A második:

S a sirhalmommal bészárul világunk.

A múza:

Rövid nagyon
A földi élet,
Am sirhalmom
Nem vet neki véget.
Ég szavára
Lelketekben
Kétség fátyla
Hadd lebbenjen.
Legyetek látók, mint az égiek . . .!
Előre nézzetek
S meghalt-e a költő,
Feleljete!
Tűnjön egy század,
Mint éji káprázat
S amíg suhan,
Kísérjete forgásaiban!

Az első nő:

Hallod, hallod a „Szózat“-ot!
Hogyan verik vissza fehérfalú házak,
Hogy múlnak az évek, hogy fordul a század!
A kép megállott,
Oh nézz oda,

A második:

Mint csillog a fényben az agg Duna.

Az első:

És partján, a téren,
Márvány fehéren,
Kinek a szobra áll amott?

A második:

Hallod beszélni a szónokot:
„Nem halt meg az, kinek emléke él!“

Az első:

A mi siratott költőnkéről beszél!
— S nézd jő a király is
Az ünnepélyre,
Vörösmarty dala
Csendül elébe.

A gyermek:

Nézd, milyen szépek
Azok a lánykák,
Kik a temető utait járják
— S ime egy sirnál
Álltak meg ott:
Babér borítja
Az oszlopot.

A második hölgy:

A „Szózat“ csendül gyermekajkamon.

A múza:

Azon tanulják a hazát szeretni.

Az első:

Ha így emlékszel költőidre, hon,
Szabadságod' el nem rabolja senki.

A múza:

Látjátok-e,
Az országon végig
Mindenfelé
Örömtűz fénylik.
Ifju ajkon újra támad
Letűnt öröm, elmúlt bánat.
Ott Szép Ilonkának mondják kora vesztét
És ősei kiknek egykor megkönyyezték,
Most újra sirnak
Nemes bánatban.
— Nézd: ott a sirnak
Zárja felpattan
És rég letűnt nagy hős szágúld ki a térre:
Nemes paripája, kard a kezébe!
Árpád kelevéze
Sivítva repül:
Foly a szláv vére
Am nem menekül!
Fény gyúl ki, hogy hallja, az ifju szemében,
Mint szálltak a hareba nagy ősei régen.
Hogy hallja, hazánknak a sors mit ígért,
Fogadja: él-hal majd a honért!

Első nő:

Tündöklő, oszlopos csarnok van ott:
Benn sűrű sorban szép honunknak népe,
Ragyogva büszkén nemzetünk díszébe,
Betölti csöndben, mint a templomot.

A múza:

Hisz templom az, a művészetnek háza.

A gyermek:

Nézzétek, hogy futkosnak benne játszva
Vidám tündérek, tarka ördögöcskék,
Rablott örökségük, hogy megkeressék!
A hős királyfi s Tünde, szép arája,
Keresi egymást s végre megtalálja.

Első nő:

Még mindig tőle hallja a világ,
A hű szerelem nagy diadalát.

A második:

S amerre csak magyart táplál a föld,
Az ő neve az, mely mindent betölt;
Az ő dalát hordozza könnyű szellő,
Az ő szobrára néz a nap, ha feljő.
Az erdő lombtalan, kopár a rét,
Mégis virággal ünneplik nevét:
Megifjult tán a föld is, hogy virága
Hulljon örök dicsőségű fiára,
S dalolják mindenütt a dalmokot:
Hogy ezt láttam, szívesen meghalok!

Az első:

Koszorús fővel, mint a régi papnők,
Megy egy csapat a néptömeg között.
Látom! ime azok ifjú magyar nők,
Mind nemzete díszébe öltözött.

A múza:

Őket is a költő dala nevelte,
És lelküket magasra vitte lelke.

Az első:

Most értem végre!
Szelleme itt maradt élve:
Tündöklőbb százszor, mint volt egykoron,
Neve fényétől ragyogó a hon
És egyre zeng, mit ő dalolt, az ének:
Dicséretül az élet Istenének!

A múza:

Im végre,
Célom elérve!
Sötétlő fátyol, szürke valóság,
Fedd el szárnyaddal a képet,
S hozd vissza újra az éjet!
Nem lesz sötét már, mint előbb:
Reménységű oszlatja szét.

A második nő:

Im éj van ujra.

Az első:

Nem, nincs éjszaka!
Szétszólatá a múza jószava.
Nincs mért zokognunk: enyhüljön a bánat.

A múza:

Nem halt a költő, bárha hant alatt van:
Baráti megsiratják — ám honának
Örökre él, örökre halhatatlan!

NYILT TÉR.

Ezen rovat alatt közlöttekért a szerkesztőség nem vállal felelősséget

Törköly,

szilvorium, rum és finom
likőröket

bárki hideg uton, minden készülék nélkül,
kitűnő minőségben előállíthat.

Kezelési könyv és árlapok ingyen.

WATTERICH A.

BUDAPEST,

VII. Dohány-utca 5. szám.

Sörmérő-készülékek, cikkek a borkezeléshez,
minden borbetegség elleni szerek.

Első és legrégebbi üzlet e szakmában

Fennáll 30 év óta.

5-3

Egy jó házból való, megnyerő külsejű
elemi iskolákat végzett 12—14 éves fiú
1902. január 1-től kezdve

pincér-tanoncul

felvétetik a „NEMZETI SZALLÓBAN.“

Szén-eladás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség
szives tudomására hozni, hogy az idén is
nagy készletet tartok különféle szeneből,
melyeket a következő árak mellett szállítok:

100 kg. elsőrendű salgótarjáni . . . 2 K 80 f
100 kg. legjobb minőségű szalon szén 4 K — f
100 kg. legjobb minőségű kox . . . 4 K 40 f

A szállítás saját kocsimon, díjmentesen
jötténik. A pontos mérlegelésért felelős-
séget vállalok. Kapható tovább **bükkfaszén**
(vasaláshoz) a legolcsóbb ár mellett

Tisztelettel

PODVINETZ.

Fő-utca, Kobelrausch-féle ház.

Egyetemes orvostudor

dr. Kuzman Oszkár

műtő-orvos (opérateur), szemész. orvosi
gyakorlatát megkezdette. Lakik: Fischer
Sámuel-féle alapítványi házban I. em.
Található d. e. 8—11 és d. u. 2—4-ig.

Nyole kapu

SZÖLŐ

a petői dűlőben eladó. — Cím a kiadó-
hivatalban.

12869. szám

Tkvi 1901.

Árverési hirdetmény.

A bajai kir. tkvi hatóság közhírré teszi, hogy
az árverést Dr. Valentin Emil bajai ügy-
védnek Ditelyán István szent-istváni lakos
elleni végrehajtási ügyében 140 korona tőke, en-
nek 1899. június 26-tól járó 6% kamatai, 54 kor.
46 fill. eddigi, 6 kor. ezuttal és a még felmerülő
költségeknek kielégítése végett az 1881. LX. t.-e.
144. és következő §-ai alapján a szabadkai kir.
törvényszékhez tartozó bajai kir. járásbíróság terü-
letén lévő a szent-istváni 969. számú betétben
végrehajtást szenvedett Ditelyán István (nő: Ve-
gi Veronával) nevére felvett I. 1—2 soroz. 348.
hrsz. 441. számú ház és udvar, valamint a 710.
számú betét. Alapján bevezetett közös legelőből járó
279/33177. legelő illetményre olyképp, hogy a
348. sz. házzal Fehérvári Emerenczia férj. Pán-
csics Györgyné javára bejegyzett lakás szolgálmi-
joga az árverés által nem érintetik 800 korona ki-
kiáltási árban ezennel elrendeli és annak
Szent-István község-házánál 1902.
évi január hó 7-ik napjának dél-
után 3 óráját kitűzi, a midőn a fennebb körül-
írt ingatlan a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezők a kikiáltási ár 10%-át készpénzben,
ovadékképes papirokban a kiküldött kezéshez te-
gyék le.

Vevők a vételáratt 3 egyenlő részleten és pe-
dig az 1-ső részletet 30 nap-, a másodikat 60
nap-, a harmadikat pedig 90 nap alatt, mindig az
árverés jogerőre emelkedése után számított, de
mégis az árverés napjától járó 5% kamataival
együtt a bajai kir. adó-, mint letét-hivatalba az ide
két példányban és kellő felzetekkel benyújtandó
betéti kérvény kapcsán fizessék le.

A bánatpénz az utolsó részletbe számíttatik be.
A részletes árverési feltételek ezen kir. telekvi
hatóság irattárában és Szent-István község házá-
nál megtekinthetők.

A kir. tkvi hatóság.

Baján 1901 okt. 30-án.

Temmer,
kir. járásbíró.

Schnetzer Ernő

üveg-, porcellán-, kőedény-, lámpa-, képkeret- és táblaüveg-

KERESKEDÉSE

— BAJÁN. —

Alapított 1862.

DÚSAN FELSZERELT RAKTÁR
LEGJOBBNAK ELISMERT

Ditmár-féle lámpákban.

Minden egyes lámparészek KÜLÖN is
kaphatók.

LEGJABB MINTÁJU KÉPKERETEK
LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

8

Olcsó bevásárlási forrás.

RUDE IGNÁCZ

mű-órás és ékszerész-üzlete Baján,

a „Központi szálloda“ atellenében.

Ajánlja ujonnan és gazdagon felszerelt, pontosan szabá-
lyozott valódi

svájci zseb-, fali-, inga- és ébresztő-óráit

a legegyszerűbb és legfinomabb kivitelben.

Nagy raktár valódi arany-, ezüst- és drágakő ék-
szerekben, valamint valódi China-ezüst evőeszközökben.

Órajavítások, valamint minden e szaktávágó legkomp-
likáltabb munkák; Chronometre és ütő-óra-, egyszersmind
ékszerjavítások olcsón szakszerűen és gyorsan eszközöl-
tetnek

2 évi írásbeli jótállással.

Régi ARANY- és EZÜST TÁRGYAK, valamint DRÁ-
GA-KÖVEK a legmagasabb napi áron vásároltatnak meg eset-
leg ujjal cseréltetnek be.

Vidéki megrendelések lelkiismeretesen végeztenek.

Gyümölcs-íz

saját termésű barack-, meggy- és ribizliből, legkitűnőbb
minőségben kilónként 1 kor. 50 fillér árban, továbbá

BIRSALMA-SAJT kilogrammja 2 kor. és

VALÓDI OROSZ THEA

6 1/2 dekagrammos csomagokban 1 koronáért kapható

Berndorfer Edénél, Baján.

4